

Starší Koichi Aoyagi

Sedmdesátník

Pomáhající ruce, zachraňující ruce

Kéž následujeme rady a příklad proroka a každý den vyhledáváme potřebné.

Bratři a sestry, jsem nesmírně vděčný za příležitost mluvit na této konferenci. Jsem vděčný za presidenta Thomase S. Monsona, a svědčím o tom, že je prorokem žijícího Boha. Hluboce se mě dotýká úžasný příklad presidenta Monsona, který věnuje celý svůj život tomu, že svými rukama pomáhá druhým a zachraňuje je.

Žijeme v době, kdy se mnozí lidé potýkají s pohromami a potřebují pomoc kvůli ničujícím následkům zemětřesení, tsunami, hurikánů a dalších přírodních katastrof. Církev těmto lidem pomáhá prostřednictvím humanitární pomoci. Členové Círky věrně dávají každý měsíc štědré postní oběti a slouží v duchu lásky. Nabízejí doslova pomocnou ruku Pánovým způsobem. Následují příkázání Páně, že mají „[pamatovati] ve všech věcech na chudé a potřebné, na nemocné a sužované, neboť ten, kdo nečiní tyto věci, ten není [Jeho] učedníkem“.¹ (NaS 52:40.)

Dnes bych se rád zaměřil na ruce, které pomáhají a zachraňují duchovně. Pánovo dílo a sláva je vskutku „uskutečnění nesmrtnost a věčný život člověka“.² (Mojžíš 1:39.) Mnozí kolem nás potřebují duchovní pomoc. Když nabízíme

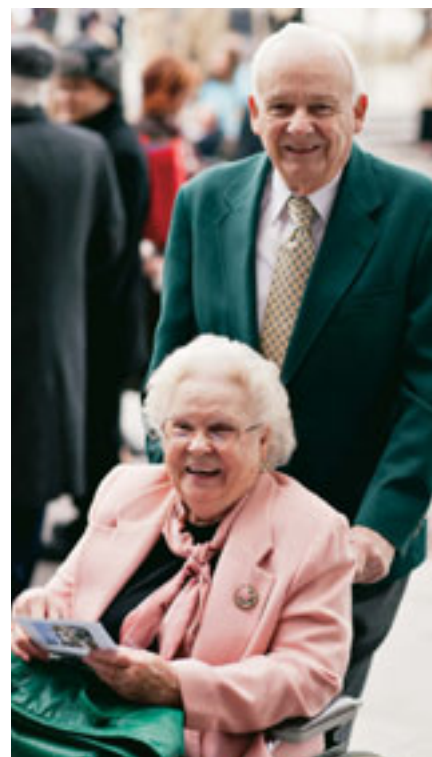
záchranou ruku méně aktivním členům, částečně členským rodinám a těm, kteří nesdílejí naši víru, vyzýváme tím všechny, aby „přišli ke Kristu“.¹

Poté, co jsem byl nově obrácen do Círky, jsem zažil duchovní záchranu díky záchraným rukám věrné členky Círky. Vyrůstal jsem v japonském městě Matsumoto, nedaleko dějiště zimních olympijských her v Naganu. Mé domovské město se velmi podobá Salt Lake City – je to údolí obklopené krásnými horami. Když mi bylo 17 let, potkal jsem dva americké misionáře – staršího Cartera a staršího Hayashiho. Ačkoli mezi námi byl věkový rozdíl pouhé dva nebo tři roky, tito starší měli něco úžasného, co jsem nikdy předtím nepocítil. Byli pozorní, veselí a naplnění láskou a světlem. Jejich vlastnosti na mě velmi zapůsobily, a chtěl jsem být jako oni. Vyslechl jsem si jejich poselství a rozhodl jsem se, že se dám pokřtít. Moji rodiče byli buddhisté, a s mým křtem silně nesouhlasili. Díky pomoci misionářů a Pána jsem ale dostal svolení a jako zázrakem jsem byl pokřtěn.

Následující rok jsem začal studovat na universitě v Jokohamě. Protože

jsem tam byl sám, daleko od domova a známých, bylo mi smutno a Církev jsem opustil. Jednoho dne jsem dostal pohlednici od jedné členky Círky z domova. Napsala mi, že se doslechla, že nechodím na církevní shromáždění. Citovala nějaký verš z písem a vyzvala mě, abych se do Círky vrátil. Slova onoho verše na mě velmi zapůsobila. Pomohlo mi to uvědomit si, že jsem možná ztratil něco důležitého, a přemítal jsem nad tím a zápasil jsem s tím mnoho dní. Také jsem si díky tomu vzpomněl na slib, který mi kdysi dali misionáři: „Pokud budeš číst Knihu Mormonovu a upřímně se pomodlíš o to, zda je zaslíbení v Moronim pravdivé, poznáš pravdu mocí Ducha Svätého.“²

Uvědomil jsem si, že jsem se nemodlil z celého srdce, a tak jsem se rozhodl to udělat. Jednou ráno jsem se vzbudil brzy, ve svém malém bytě jsem poklekl a upřímně jsem se pomodlil. Ke svému překvapení jsem pocítil potvrzení Ducha Svätého, jak mi bylo slíbeno. Srdce mi hořelo, tělo se

mi chvělo a byl jsem naplněn radostí. Mocí Ducha Svatého jsem poznal, že Bůh Otec a Jeho Syn Ježíš Kristus žijí a že se opravdu zjevili Josephu Smithovi. V srdci jsem se zavázal, že budu činit pokání a věrně následovat Ježíše Krista po zbytek života.

Tento duchovní zážitek mi zcela změnil život! Z vděčnosti Pánu a oné člence Církve, která mě zachránila, jsem se rozhodl sloužit na misii. Po misii jsem byl zpečetěn v chrámu s úžasnou dívkou a byli jsme požehnáni čtyřmi dětmi. Ne náhodou to je tatáž dívka, která mě zachránila tím, že před mnoha lety poslala pohlednici na adresu onoho osamělého bytu v Jokohamě. Budu navždy vděčný za milosrdenství Páně a za pomoc této členky Církve, která mě vyzvala, abych znovu přišel ke Kristu.³

Vím, že mnozí z vás v soukromí nabízíte svou láskyplnou a záchrannou ruku každým den. Patří mezi ně věrná sestra z Pomocného sdružení, která nepečuje jen o sestry, pro něž je navštěvující učitelkou, ale také o jakékoli sestry, které jsou nemocné nebo potřebují nějakou pomoc. Navštěvuje je

často a celé roky posiluje víru mnohých. Myslím na biskupa, který často navštěvoval vdovy a vdovce ve svém sboru. Takto pomáhal i mnoho let poté, co byl uvolněn.

Znám vedoucího kněžství, který věnuje čas mladému muži, který přišel o otce. Chodí s ním na různé akce, učí ho evangeliu a dává mu rady, tak jak by to dělal i jeho otec. Jiná rodina se s radostí dělí s druhými o evangelium. Každý z rodičů a dětí svědčí o evangeliu lidem kolem sebe, a mnozí je mají rádi.

V rámci jedné činnosti z Primárek má pětiletá vnučka dává do velké skleněné lahve zrníčko pražené kukuřice pokaždé, když udělá dobrý skutek. Snaží se udělat něco dobrého každý den, a přitom si hlasitě zpívá tuto píseň z Primárek: „Sleduj proroka, poslyš proroka, nesejdi z cesty, on cestu zná.“⁴

Nemám čas vám vyprávět o všem dobrém, co vidím, že členové Církve dělají. Následují rady proroka – nikoli z povinnosti nebo ze zodpovědnosti, ale z vlastní svobodné vůle, anonymně a s radostí.

Někdy máme pocit, že jsme slabí a nemáme sílu na zachraňování druhých, ale Pán nám připomíná: „Amen pravím vám: Cožkoli jste činili jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.“ (Matouš 25:40.)

Zakončím citátem presidenta Thomase S. Monsona: „Bratři a sestry, kolem nás jsou ti, kteří potřebují naši pozornost, naše povzbuzení, naši podporu, naši útěchu, naši laskavost – ať již to jsou členové rodiny, přátelé, známí nebo někdo cizí. Jsme zde na zemi jako ruce Páně, a máme zmocnění sloužit Jeho dětem a pozvedat je. Pán spoléhá na každého z nás.“⁵

Kéž následujeme rady a příklad proroka a každý den vyhledáváme potřebné, abychom mohli být rukama Páně ve snaze pomáhat Jeho dětem a zachraňovat je, o to se modlím ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Viz *Kažte evangelium mé – příručka k misionářské službě* (2004), 1.
2. Viz Moroni 10:4–5.
3. Viz Matouš 11:28.
4. „Následuj proroka“, *Písně pro děti*, 37.
5. Thomas S. Monson, „Co jsem dnes pro někoho udělal?“, *Liabona*, listopad 2009, 86.